

Trenutno je direktor Turističke organizacije Grocka, vlasnik časopisa „Turistički putokaz“, jedan od osnivača Centra za kulturu Grocka, organizator relija starovremenih automobila „Lagano Srbijom“ koja svake godine ide u drugi kraj Srbije, bivši aktivni folkloraš, pasionirani fotograf, autor više izložbi, humanista... Mnogi ga znaju, a za one koji nisu imali priliku da se upoznaju sa ovim svestranim čovekom, reč je o Perici Lukoviću, čoveku čija su interesovanja usko vezana za kulturnu i turističku priču kojima nastoji da svoj puni doprinos, kako bi kultura i turizam u našoj Srbiji dospeli na mesto koje zасlužuju.

-Godinama, tačnije 45 godina se bavim kulturom, od malih nogu. Završio sam i baletsku školu i bio profesionalni irgač, glumio u amaterskim, ali i profesionalnim pozorištima. Turizmom se bavim poslednjih 25 godina. Imao sam svoj kamp na Krfu, gde smo obezbeđivali letovanja za decu palih boraca i ratnih vojnih invalida. Kamp je bio socijalnog tipa, ali po standardima evropskih omladinskih kampova. To smo radili u saradnji sa našim prijateljima sa Krfa. Pored toga, u Centru za kulturu Grocka gde trenutno radim kao zvanično zaposlen, vodim pozorišnu radionicu i omladinsko pozorište „Duša“, s tim da pokušavam da ih naučim kako to oni sami da vode, kako da obezbeđuju sredstva, na koji način da funkcionišu i da žive i rade onako kako smo mi nekada radili u okviru amaterskih pozorišta i kulturno umetničkih društava.

Pošto smo u 2013. godini godini kulturnog turizma, Perica Luković nam je dao poseban doprinos, pečat kojim su svi oduševljeni. O čemu se radi?

-Pored svih ovih interesovanja profesionalno moram da se bavim fotografijom, pošto pišem i za svoje i za druge časopise, tamo gde sam angažovan, koje ilustrujem fotografijom. Onda se ispostavilo da te fotografije nešto znače i kada nema teksta pored njih. Na nagovor mojih prijatelja sam počeo i da izlažem svoje fotografije. Krenuli smo prvo sa izložbom „Vetrovi sa Dunava“, gde su bili motivi meni najbliži i pošto sam rođen pored Dunava, u Zemunu, živim iznad Dunava, s jedne strane kuće vidim Dunav do Pančeva, ušća Tamiša u Dunav iliti Banat, s druge strane vidim Smedarevsku tvrđavu, Smedarevo i Podunavlje, tako da je meni Dunav bio bliska tema. U „Progresu“ smo imali, pošto vodim i projekat Beogradska izletišta, gde takođe ima puno turističkih tema, o destinacijama koje su dobre za jednodnevne ili vikend posete, onda smo napravili izložbu Beogradska izletišta, i ove godine već drugi put se pojavljujem pred publikom sa izložbom Manastiri Srbije. Ona je malo specifična zato što nisam slikao manastire koje svi poznaju. Među fotografijama nalaze se manastiri Gradac, Rakovac sa Fruške gore, Rakovica, gde je sahranjen patrijarh Pavle, manastir Rainovac, gde je voleo patrijarh Pavle da odlazi, manastir Kovilj u Bačkoj, Fenek koji se nalazi u Sremu, a udaljen je 40 km od Fruške gore, ali pripada grupi furškogorskih manastira i po svojoj arhitekturi i po sadržini koju pruža vernicima, manastir Klisura između Arilja i Ivanjice, potpuno zavučen i nepoznat, a nosi ime po

mestu, klisuri, koja se nalazi uz jednu malu rečicu. Dobio sam informaciju, pošto smo sinoć u Kraljevu otvorili izložbu, u KC „Ribnica“, da su osnovne škole zainteresovane da vide novu postavku, jer ja i moji drugovi, koji su mi pomogli da celu izložbu pripremim, imamo običaj da slike ilustrijemo tekstom, stavimo jednu malu legendu u kojoj se priča o tim manastirima, gde se nalaze, ko ih je i kada sagradio, njihovu istoriju kroz vreme u kojem postoje.

S obzirom da je u ovu izložbu uključio i ono što Srbiju kralji, mladost, talenat i našu narodnu pesmu, ovom prilikom u liku mlade Milice Stošić, u čije čarobno pevanje smo imali prilike da se uverimo, pitamo Pericu šta bi još trebalo uraditi da se taj mozaik o lepoj i jedinstvenoj Srbiji zaokruži.

-Ja uvek želim da oplemenim ono što radim. Oplemeniti prostor galerije sa zvukom starih srpskih tradicionarnih pesama je po meni nešto što je vrhunski. Ja sam svojevremeno, u februaru, u kući Đure Jakšića, zamolio da se uz izložbu, sve vreme puštaju tradicionalne narodne pesme u izvođenju različitih pevačkih grupa. Ovde u Kraljevu sam isto zamolio ljude da tako nešto urade, da kada dođu posetnici, da se čuje taj zvuk ili da se čuje zvuk crkvenog pojanja koje ljudi malo puta imaju priliku da čuju, ali kada čuju ostaju iznenadeni lepotom zvuka i bogatstvom tonova koje dobiju od strane pojaca koji pevaju, koji služe službu. Folklor u priči sa manastirima se ne bi dobro uklopio, već treba da se provlači samo kroz nošnje, kao prateći dekor izložbe, ali sve to radim jer pokušavam da događaje obogatim dodatnim sadržajima. Vi ste imali priliku da čujete Milicu Stošić, devojku izuzetnog glasa i lepote, nažalost ona je ovde sama zato što nismo mogli da povedemo i ostale devojke koje pevaju u toj pevačkoj grupi pri KC Grocka. Ukupno osam devjaka su pre osam godina počele da pevaju, kada su imale 11, 12, 13 godina i one su do sada snimile 2 diska trajnih snimaka za Radio Beograd, za arhivu. Kada se puštaju pesme iz arhive, ne kaže se ko ih je otpevao, ali možete da čujete te divne glasove, što je za mene, a i za ove mlade devojke, najveća satisfakcija, baš kao i ukoliko su posetnici kroz izložbe koje sam priredio saznali nešto više o našoj Srbiji – naglasio je Perica Luković.

